

Consiliul local al mun.Tg.-Mureș – din care se comunică un exemplar.

Curtea își verifică în temeiul art. 159¹ alin. 4 Cod procedură civilă, competența, constatând că este competentă să soluționeze recursul, având în vedere disp. Legii nr. 571/2003 și ale Legii nr. 554/2004.

Față de actele și lucrările dosarului, văzând și invocarea disp. art. 242 alin. 2 Cod procedură civilă, de către intimată, instanța acordă cuvântul în susținerea recursului.

Reprezentantul recurentului pârât solicită admiterea recursului, cu cheltuieli de judecată, susținând oral motivele de recurs; învederează faptul că nu este relevantă mențiunea destinației unui imobil efectuată într-un extras CF eliberat unei societăți comerciale, care oricum va dispune ulterior achiziționării imobilului asupra destinației acestuia (sediul, depozit, locuință, etc); arată că inițial strada pe care este situat imobilul în litigiu nu avea numere administrative, iar ulterior obținerii numărului administrativ au fost efectuate demersuri la ORC pentru schimbarea sediului societății comerciale; la întrebarea instanței arată că administratorul societății comerciale locuiește în Ungaria, în imobilul din litigiu fiind doar sediul societății.

CURTEA

Asupra recursului de față,
Prin Sentința nr. 1214/ .2010 a Tribunalului Harghita, s-a respins acțiunea reclamantei S.C. S.R.L., formulată în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita, ca neîntemeiată, reținându-se în considerentele hotărârii atacate următoarele:

Prin acțiunea introductivă, reclamanta a solicitat anularea în tot a Deciziei nr. 24/ .2009 – act administrativ individual, privind soluționarea contestației formulată de reclamantă împotriva Deciziei de impunere nr.77 din .2009 emisă de AFP , privind suma de lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată respinsă la rambursare și anularea în parte

a Deciziei nr. 33 din 2009 – act administrativ individual, privind soluționarea contestației formulate de reclamantă împotriva Deciziei de impunere nr. din .2009 emisă de AFP , privind suma de lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată respinsă la rambursare.

În legătură cu achiziționarea unui imobil, a arătat în primul rând că TVA-ul aferent autentificării contractului de vânzare cumpărare prin care a dobândit imobilul respectiv, în baza Încheierii de autentificare nr. din 2008, a fost admisă la drept de deducere, a fost admisă și la cheltuieli, în schimb nu s-a admis rambursarea TVA-ului din factura de valorificare a construcției emisă de S.C. SRL, în valoare de lei.

În decizia atacată nr. 24/2009 s-a arătat că „organele de inspecție fiscală nu au acceptat la deducere taxa pe valoarea adăugată aferente acelui imobil pe motiv că această achiziție de casă de locuit nefiind în folosul realizării operațiunilor sale taxabile” și, de asemenea, s-a mai menționat că la data controlului, societatea nu și-a schimbat sediul și nu a efectuat operațiuni economice taxabile la imobilul achiziționat și nu a declarat la Primăria municipiului imobilul pentru impozitare așa cum prevede legea”.

În ceea ce privește suma de lei reprezentând TVA deductibil din achiziția de aparatură electronică, s-a menționat că echiparea sediului cu aparatură electronică în limite rezonabile, nu constituie o ilegalitate pentru care să nu se aplice dreptul de deducere, în condițiile în care inclusiv instituțiilor de stat finanțate de bugetul de stat le este permis achiziționarea de astfel de aparatură și nu plătesc taxă pe valoarea adăugată.

În legătură cu achiziționarea de GPS – sisteme de navigație în sumă de lei s-a arătat că acesta este necesar exercitării obiectului de activitate al societății, în condițiile în care, șoferii care sunt plecați pentru firme din Germania numai cu astfel de sisteme își stabilesc rutelile de transport cele mai scurte și cele mai economice.

Referitor la deducerea TVA.-ului aferent materialelor de construcție în cuantum de lei, a arătat că organele de control fiscal nu a luat în considerare că anterior încheierii contractului de vânzare - cumpărare autentic a fost încheiat un antecontract de vânzare-cumpărare pentru care s-a acordat

dată certă de către Cabinetul de avocatură și că aceste materiale fuseseră achiziționate după data acordării de dată certă și anume după data de .2008.

Prima instanță a reținut că, la momentul efectuării inspecției fiscale, reclamanta încă nu utiliza imobilul pentru achiziționarea căruia a solicitat deducerea taxei pe valoarea adăugată. Împrejurarea nu este contestată de reclamantă, care a arătat că nu s-a putut muta în noul sediu deoarece lucrările de modificare au fost finalizate în luna martie 2009. Imobilul a fost cumpărat în luna noiembrie 2008, iar inspecția a fost finalizată la începutul lunii martie 2009.

Pe de altă parte, reclamanta nu a dovedit că a achiziționat casa de locuit de 172 mp în folosul operațiunilor legate de activitatea pe care o desfășoară efectiv, și care constă în plasarea de forță de muncă, în speță, șoferi de autocamion, pe teritoriul Uniunii Europene, așa cum impune art. 145 alin. 2 C.fiscal.

Niciunul din argumentele reclamantei nu este de natură să infirme constatările organului de control, faptul că imobilul este înscris în cartea funciară și este descris ca „sediul de firmă” nu presupune neapărat că este folosit potrivit destinației, și cu atât mai puțin că este folosit în întregime pentru realizarea operațiunilor legate de activitatea desfășurată efectiv, iar descrierea este cea furnizată de reclamantă. Nici faptul că în luna iunie 2009 reclamanta și-a stabilit sediul în imobilul în discuție nu este relevant, având în vedere activitatea pe care o desfășoară reclamanta în mod efectiv (pct. IV alin. 2) și structura imobilului, care, potrivit antecontractului de vânzare-cumpărare încheiat la .01.2008, este compus din sufragerie, bucătărie, două toalete și patru dormitoare. Descrierea din antecontract reprezintă practic comanda pe care reclamanta a adresat-o antreprenorului și se referă la o casă de locuit. Faptul că reclamanta plătește impozit pentru imobil nu are nicio legătură cu condiția care se cere a fi îndeplinită pentru a beneficia de deducerea taxei pe valoarea adăugată (pct. IV alin. 2). Împrejurarea că reclamanta realizează operațiuni taxabile nu este concludentă, atâta timp cât nu s-a dovedit că imobilul este folosit pentru aceste operațiuni. Chiar dacă reclamantei i s-a acceptat deducerea taxei pe valoarea adăugată plătită pentru autentificarea contractului de vânzare-cumpărare, acest lucru nu înseamnă că are dreptul la deducere

pentru imobilul cumpărat, în situația în care nu sunt îndeplinite condițiile legale.

Reclamanta a dotat imobilul cu un cuptor încorporabil, cu o mașină de spălat vase Bosch și cu o plită încorporabilă, pentru a căror achiziționare a solicitat deducerea taxei pe valoarea adăugată. Pe lângă argumentele expuse, cu referire la imobil (pct. IV și V), valabile pentru că bunurile urmează soarta imobilului de care aparțin, Tribunalul a constatat că în niciun caz nu se poate reține că au fost achiziționate în folosul operațiunilor legate de activitatea pe care reclamanta o desfășoară efectiv, din moment ce aceasta nu a dovedit în niciun fel că ar servi masa angajaților săi. Dimpotrivă, achiziția acestor bunuri și starea de fapt legată de imobil în general, precum și activitatea pe care o desfășoară reclamanta conduc la concluzia că imobilul a fost construit și dotat și este folosit în scopuri personale și nu societare.

De asemenea, solicitarea de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă sistemelor de navigație GPS achiziționate este neîntemeiată, întrucât reclamanta nu a dovedit că este obligată să furnizeze astfel de echipamente angajaților săi. În consecință, nici pentru aceste bunuri nu sunt îndeplinite condițiile art. 145 alin. 2 C.fiscal.

În ceea ce privește materialele de construcție și lucrările efectuate la imobil după cumpărarea acestuia, situația, din punctul de vedere al deducerii taxei pe valoarea adăugată, este identică cu a imobilului (pct. IV-VI), întrucât cel puțin lucrările efectuate sunt încorporate în acesta. În privința materialelor de construcție, Tribunalul a constatat că reprezentantul antreprenorului S.C. S.R.L. a declarat în fața organelor fiscale că reclamanta nu a contribuit cu materiale la edificarea construcției. Declarația nu a fost combătută în nici un fel de reclamantă, astfel că prima instanță a reținut că este veridică și deci cu atât mai puțin se impune deducerea taxei pe valoarea adăugată.

Împotriva acestei sentințe, a declarat recurs, în termenul legal reclamanta, criticând hotărârea atacată ca nelegală, susținând, în esență că, în scopul dezvoltării activității, în luna noiembrie 2008, s-a achiziționat de la S.C. S.R.L. un imobil având destinația de sediu social și spațiu de desfășurare a activității societății și chiar dacă societatea care a vândut acest imobil, l-a edificat și valorificat ca și casă de locuit, pentru

reclamantă, în calitate de cumpărător al imobilului acest lucru nu este relevant, având în vedere destinația pentru care el a fost achiziționat, respectiv sediu social și loc de desfășurare al activității.

Potrivit O.M.F.P. nr. 3055/2009 pentru aprobarea Reglementărilor contabile conform cu directivele europene, un activ reprezintă o resursă controlată de către entitate ca rezultat al unor evenimente trecute, de la care se așteaptă să genereze beneficii economice viitoare pentru entitate (pct. 20 alin.3).

De asemenea, la pct. 20.4 din ordin se precizează că beneficiile economice reprezintă potențialul de a contribui, direct sau indirect, la fluxul de numerar sau echivalente de numerar către entitate. Această contribuție se reflectă fie sub forma creșterii intrărilor de numerar, fie sub forma reducerii ieșirilor de numerar, de exemplu, prin reducerea costurilor.

Organele de control au interpretat această operațiune-achiziția imobilului/activului ca o cheltuială și au solicitat dovada participării acestui activ/imobil la activitatea de exploatare a societății.

Această interpretare a organelor de control fiscal, preluată de instanța de fond, este eronată, deoarece, imobilul /activ reprezintă, în mod evident, o investiție care urmează să producă efecte în următorii ani și nici o dispoziție legală nu prevede un anumit termen în care activele fixe să fie puse în funcțiune sau dat în exploatare, pentru simplu motiv că acest lucru nu este posibil, entitatea economică (proprietarul) fiind singura care poate asigura bugetul în vederea achiziționării și punerii în funcțiune a unui activ potrivit politicilor proprii, necesității și surselor de finanțare aferente.

În conformitate cu prevederile Legii nr. 15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale și necorporale, cu modificările și completările ulterioare, imobilul în care societatea a investit urmează a se amortiza în 50 de ani, ceea ce înseamnă că va înregistra pe cheltuieli lunar o cotă de amortizare pentru această perioadă. Astfel, din înscrisurile depuse la dosar, rezultă că la momentul achiziționării activului/imobilului acesta nu avea număr, era situat pe str. , strada și numărul actual al activului/imobilului au fost stabilite doar după cumpărarea, schimbări obținute la ORC Harghita, activitatea se desfășoară la noul sediu social, de asemenea, s-au făcut o serie

de lucrări suplimentare necesare pentru funcționarea acestuia conform noii sale destinații, impozitele aferente imobilului/activului fiind plătite și demersurile arătate erau în curs de derulare la data efectuării controlului fiscal.

Cu referire la materialele de construcție și lucrările efectuate la imobil după cumpărarea lui, precum și la aparatura electronică destinată dotării activului/imobilului, instanța de fond a reținut că nu s-a combătut în nici un fel declarația reprezentantului S.C. S.R.L. dată în fața organelor de control fiscal, deși din înscrisuri reiese în mod cert că societatea a achiziționat materialele de construcție și s-a achitat contravaloarea lucrărilor suplimentare. De asemenea, s-a solicitat un deviz detaliat cu lucrările efectuate, dar a refuzat să ridice corespondența.

Totodată, recurenta arată că, înainte de autentificarea contractului de vânzare-cumpărare, a fost un antecontract de vânzare-cumpărare cu privire la activul/imobilul care a stat la baza lucrărilor suplimentare.

De asemenea, este eronată susținerea instanței de fond, în sensul că era necesar dovedirea dotării angajaților cu sisteme de navigație GPS, deoarece într-un contract de muncă nu se cuprind asemenea clauze, iar instanța de fond trebuia să analizeze dacă muncitorii aveau nevoie de aceste sisteme pentru desfășurarea activității sau dacă folosind un asemenea sistem de navigație, costurile societății aferente deplasării muncitorilor în străinătate sunt mai scăzute sau nu prin folosirea acestor sisteme.

Prin întâmpinare, pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita, a solicitat respingerea recursului, susținând în esență că, referitor la Decizia nr. 24/ 2009, AFP , prin Raportul de inspecție fiscală nr. / 2009, care a stat la baza Deciziei de impunere nr. 77/ a constatat că, inspecția fiscală s-a efectuat în vederea verificării sumei negative a TVA, solicitată la rambursare cu control anticipat, în valoare de lei, aferentă perioadei fiscale de la 01.09.2008 - 31.12.2008, contribuabilul fiind în situația de rambursare a soldului sumei negative a TVA. Decontul de TVA a fost înregistrat la organul fiscal teritorial AFP sub nr. / .2009, care a fost soluționat astfel: TVA solicitat la rambursare lei, TVA aprobat la rambursare lei și TVA respinsă la rambursare lei.

Cu referire la taxa pe valoarea adăugată deductibilă, se arată că, prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. / .2008, încheiat între S.C. S.R.L. ca vânzător și S.C. SRL, prin asociatul unic , a dobândit un imobil din , str. , format din teren intravilan în suprafață de m.p. cu o casă de locuit cu suprafață desfășurată de m.p., prețul vânzării fiind de euro, echivalentul sumei de lei.

Organul de inspecție fiscală nu a acceptat la deducere taxa pe valoarea adăugată aferentă acestui imobil pe motiv că această achiziție de „casă de locuit”, nefiind în folosul realizării operațiunilor sale taxabile, iar pentru justificarea acestui argument organul de inspecție fiscală a menționat, că la data controlului S.C. SRL, nu și-a schimbat sediul și nu a efectuat operațiuni economice taxabile la imobilul achiziționat, societatea are ca obiect de activitate plasarea forței de muncă (șoferi de autocamion), angajații societății sunt permanent în delegație pe teritoriul Uniunii Europene, fiind plasați în Germania la Gmbh și Gmbh pentru care primesc și diurna conform legii.

Referitor la taxa pe valoarea adăugată colectată, s-a constatat că societatea a dedus TVA în sumă de lei, aferent facturii emise de sub nr. / .2008 reprezentând cuptor incorporabil, mașină de spălat vase Bosch, plită incorporabilă, precum și TVA în sumă de lei, aferentă facturilor emise de și sub nr. / .2008 și / .2008 reprezentând GPS – sisteme de navigație.

Organul de inspecție fiscală a constatat că societatea având ca obiect de activitate plasarea forței de muncă (șoferi de autocamion) în Germania, aceste cheltuieli nu sunt justificate neavând legătură cu activitatea declarată a societății.

Cu privire la Decizia nr. 33/ 2009, activitatea de inspecție fiscală, prin Raportul de inspecție fiscală nr. / .2009, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. 77/ .2009, a constatat că, în perioada verificată, respectiv 01.01.2009 – 31.03.2009, inspecția fiscală s-a efectuat în vederea verificării sumei negative a TVA, solicitată la rambursarea cu control anticipat, în valoare de lei, aferentă perioadei indicate, iar decontul de TVA a fost înregistrat la organul fiscal

teritorial AFP sub nr. / .2009, care a hotărât astfel: TVA solicitat la rambursare lei; TVA aprobat la rambursare lei și TVA respins la rambursare lei. De asemenea, S.C. SRL a mai comandat modificări față de oferta standard a vânzătorului, pentru care S.C. S.R.L., a emis factura nr. / .2009 reprezentând „Lucrări efectuate opțional în afara contractului de vânzare-cumpărare”, în valoare totală de lei, din care taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei.

Organul de inspecție fiscală nu a acceptat la deducere taxa pe valoarea adăugată aferentă lucrărilor efectuate la imobilul achiziționat de la aceeași firmă, imobil folosit ca și casă de locuit și nefiind în folosul realizării operațiunilor sale taxabile, S.C.

SRL nu și-a schimbat sediul, nu a declarat ca punct de lucru imobilul respectiv și nu a efectuat operațiuni economice taxabile la imobilul achiziționat.

Examinând hotărârea atacată, prin prisma acestor considerente, precum și din oficiu, potrivit art. 304¹ Cod procedură civilă, Curtea constată următoarele:

În ceea ce privește Decizia nr. 24/ .2009, emisă de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita, prin care s-a respins de la rambursare suma de lei, reprezentând TVA, Curtea apreciază că aceasta este nelegală, pentru cele ce urmează:

Astfel, TVA-ul în valoare de lei, aferent facturii nr. / .2008, prin care reclamanta a achitat către S.C. S.R.L. contravaloarea imobilului din , str. , f.n., format din teren intravilan în suprafață de m.p., și casă de locuit, cu suprafață desfășurată de m.p., este deductibilă întrucât voința reală a reclamantei a fost aceea a achiziționării unui sediu pentru desfășurarea activității acesteia și nicidecum unei case de locuit.

În considerarea dispozițiilor art. 145 alin.2 lit. a din Codul fiscal, având în vedere și înscrisurile depuse în probațiune de reclamantă, este cert că reclamanta a consimțit la achiziționarea unui imobil- denumit casă de locuit și că potrivit anteccontractului a stabilit de comun acord cu vânzătoarea, finisajele ce trebuiau efectuate la acest imobil (fila 23 și urm. dosar fond).

Relevantă este în acest sens, data perfectării acestei tranzacții, respectiv .2008, dată mult anterioară contractului

precum și cea a încheierii în formă autentică a contractului – .2008 (fila 41 verso, dosar fond).

În același sens este și manifestarea de voință a asociatului unic, cuprinsă în Decizia nr. 1/ 2009 (fila 22 dos. fond), care dispune schimbarea sediului social al societății la adresa imobilului achiziționat, precum și certificatul de înregistrare emis de ORC de pe lângă Tribunalul Harghita (fila 9, dos. fond), care indică drept sediu social adresa imobilului în cauză.

În aceeași ordine de idei, ca urmare a cererii reprezentantului societății reclamante, prin Încheierea nr. / .2009 a judecătorului delegat la ORC de pe lângă Tribunalul Harghita (fila 16, dos. fond), s-a dispus schimbarea sediului social al societății, din , nr. , sc. , ap. , în strada , nr. (a cărui identitate cu str. f.n., nu este contestată de părți).

Mai mult, potrivit declarației fiscale (fila 38-39, dos. fond), reprezentantul societății a cuprins în declarația de impunere imobilul achiziționat, indicând drept dată de referință .2008, pentru ca în Decizia de impunere aferentă anului 2009 (fila 36, dos.fond), să fie indicat același imobil achiziționat de reclamantă.

În consecință, Curtea apreciază că achiziționarea imobilului în cauză de către reclamantă este circumscrisă sferei noțiunii de operațiune taxabilă, prevăzută de art. 145 alin.2 lit. a din Codul fiscal. Acestea întrucât, este cert că intenția reală a reclamantei era achiziționarea unui sediu în vederea desfășurării și pentru o mai bună coordonare a activității relevante a acesteia – plasarea forței de muncă în străinătate, (mai exact, plasarea șoferilor pentru firme de transport din Germania, fila 176 și urm.) - cu atât mai mult cu cât personalul recrutat provenea din zonele limitrofe.

De altfel, în sarcina organelor de control, ca urmare a exercitării rolului activ, instituit în sarcina acestora prin dispozițiile art. 7 din Codul de procedură fiscală, revine și obligația de a avea în vedere circumstanțele edificatoare ale fiecărui caz, urmând a aprecia în mod obiectiv intenția persoanei ce a încheiat operațiunea taxabilă. Astfel, după cum este cazul și în prezenta speță, reclamanta a angajat costuri (prin achiziționarea imobilului), efectuând investiții (regăsite în materialele de construcție și lucrările suplimentare), necesare inițierii acestei activități economice.

Și nu în ultimul rând, împrejurarea că imobilul în cauză are în compunerea acestuia și dormitoare, este relevantă, acestea fiind necesare pentru asigurarea capacității fizice normale pentru șoferii ce urmează să plece în deplasările internaționale (fila 176, dos. fond).

Pe cale de consecință, dat fiind caracterul principal al imobilului achiziționat, este cert că și accesoriile acestuia (materialele de construcții și lucrările suplimentare care le încorporează în bunul principal) vor urma aceeași soartă.

În acest sens este și procesul verbal de recepție parțială din .2008 (fila 181, dos. fond), prin care părțile, de comun acord, convin la efectuarea unor lucrări suplimentare, facturate către reclamantă prin factura nr. / .2009 de către prestatorul acestora, în valoare de lei (fila 11, dos fond), pentru care s-a dedus TVA în valoare de lei, după cum rezultă din RIF nr. / .2009 și decizia nr. 33/ .2009.

Potrivit acestui proces verbal, care de altfel constituie și comanda fermă a cumpărătorului pentru executarea unor lucrări de finisaj, cu materiale aparținând acestuia, la imobilul deja achiziționat urmau să fie efectuate noi lucrări, care, în mod firesc dădeau naștere la deducerea TVA-ului aferent acestora.

În consecință, reclamanta era îndreptățită să procedeze la deducerea TVA-ului aferent atât materialelor de construcție achiziționate, cât și punerii în operă a acestor materiale, prin lucrările efectuate de S.C. S.R.L., ceea ce atrage implicit constatarea, de către instanța de control judiciar, a nelegalității Deciziei nr. 24/2009 - cu privire la TVA-ul aferent materialelor de construcție achiziționate, cât și a Deciziei nr. 33/2009 - cu privire la TVA-ul aferent lucrărilor suplimentare de construcție.

Acestea întrucât, nu există nici un temei rezonabil pentru care să fie înlăturată susținerea reclamantei precum că materialele de construcție achiziționate au fost folosite pentru a spori valoarea imobilului, chiar dacă vânzătorul - constructor a declarat că reclamanta nu ar fi suportat contravaloarea materialelor de construcții (fila 209, dos.fond).

Un prim argument este acela că susținerii reclamantei, probată, de altfel, pârâta i-a exhibat un înscris cuprinzând declarația vânzătorului cu un conținut opus reclamantei, ceea ce reprezintă o îndoială ce profită, în mod cert, reclamantei.

Un al doilea argument este reprezentat de conținutul facturii emise de vânzătoare, care a menționat că serviciile prestate constau în lucrări efectuate opțional în afara contractului de vânzare-cumpărare. (fila 11 dos. recurs).

Referitor la celelalte două operațiuni, care în opinia organelor de control și a organului de soluționare a contestației, nu dau drept de deducere de TVA, respectiv achiziționarea de electronice (TVA aferent de   lei) și de sisteme de navigație GPS (cu TVA aferent de   lei), Curtea constată următoarele:

În ceea ce privește achiziția de bunuri electrocasnice, destinate a utiliza bucătăria sediului social al reclamantei, este de observat că raportat la prevederile art. 48 alin. 5 lit. b din Codul fiscal, respectiv pct. 39 din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 44/2006, cheltuielile de protocol sunt cheltuielile ocazionate de acordarea unor cadouri, tratații și mese partenerilor de afaceri, efectuate în scopul afacerii.

Or, în aceste condiții, este cert că achiziționarea acestor bunuri a fost făcută în scopul existenței unei logistici necesare asigurării unei tratații adecvate potențialilor parteneri comerciali, demersuri circumscrise noțiunii de „mese de protocol”, care ar putea consta în gustări și băuturi preparate prin intermediul electrocasnicelor achiziționate.

Referitor la achiziția echipamentelor de navigație este cert că acestea sunt destinate desfășurării tocmai a activității ce formează obiectul principal de activitate al reclamantei și că prin intermediul acestora se realizează timpi de deplasare reduși, ceea ce conduce la creșterea eficacității transporturilor și implicit la un randament ridicat al activității reclamantei, astfel că instanța de control judiciar apreciază că cerințele prevăzute de art. 145 alin. 2 lit. a Cod fiscal sunt îndeplinite cu privire la această achiziție.

În concluzie, pentru cele ce preced, Curtea constată că toate operațiunile pentru care reclamanta a solicitat deducerea TVA-ului aferent, conferă acest drept, și pe cale de consecință, întrucât Deciziile nr. 24/2009 și 33/2009 (în parte, cu privire la lucrările de construcție) și sentința atacată au negat acordarea acestui drept, acestea sunt nelegale, ceea ce atrage, potrivit art. 312 alin. 1 și 3 Cod procedură civilă, admiterea recursului declarat în prezenta cauză, și ca urmare a modificării în tot a hotărârii atacate, admiterea acțiunii introductive și anularea actelor atacate – Decizia nr. 24/2009, în tot și Decizia nr. 33/2009, în parte.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul formulat de SC SRL, cu sediul în , str. , nr. județul Harghita, împotriva Sentinței nr.1214/ .2010 pronunțată de Tribunalul Harghita în dosarul nr. / /2009.

Modifică în tot hotărârea atacată, în sensul că admite acțiunea formulată de SC SRL, cu sediul în , str. , nr. județul Harghita și anulează în tot Decizia nr. 24/ .2009 și în parte Decizia nr. 33/ 2009, pentru suma de lei, reprezentând TVA respins la rambursare, ambele decizii emise de Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 2011.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

Red.
Tehnored.
Jud.fond.
Data concept.- 2011
Data tehnored.- 2011